

НАПРЪДЪКЪ

ВЪСТНИКЪ, ЗА НАРОДНИ ПОЛИТИЧЕСКИ И КНИЖЕВНИ НОВИНИ

НАПРЪДЪКЪ излиза всяка сѣбота. — Годишното спомоществоване е, една Тур. Лира златна. А шестмѣсечното, половина Л. Т. — Вънъ отъ Държавата, шестъ бел. меджиджета вѣчески ПРЕДЛАТЕНИ. — Писма неосвободени отъ поща парасъ и на- рѣчанія за вѣстникъ не сѣдружени съ предлащата си не сѣ приети. — Пастолте- лить отиварить за запламата и иматъ право да зематъ на петнадесетътъхъ едно, като събератъ отъ 5 спомоществования на горъ.

Подписката на спомоществованията стага въ Цариградъ — Любливъ Ханъ № 1 при Г-на Н. Найденова редактора и притѣжателя. — Статии и дописки за общо- по сѣ снабдени съ потърбитъ си подписи. — За обнародване на частни извѣстия сѣ пла- ща по два гроша на редъ. — Исправянитъ статии и дописки за обнародване, обнаро- двани или не, назадъ сѣ неврацатъ никому.

Спомоществованията почнуватъ отъ началото на всѣхъ мѣсецъ

На 31 Декемвр. 1874 г. и съ 2-й брой истича първото шестмѣсечие отъ 9-та година на «Напрѣдъкъ».

По права смѣтка, него вреге «Напрѣ- дъкъ» трѣбваше да брой 26-й си брой. Споредъ началото обаче което ний приехъ при издаването на 1-й брой на листъвъ си, че спомоществованията т.е. почнуватъ отъ 1-й Юли и отъ началото на всякой мѣсецъ, отъ само себе си сѣ разбира че ний нѣма да смѣтатъ вече на бройове, нѣто пъкъ въ крайтъ на годината ще захаваами пакъ отъ 1-й брой за идущата година.

Тѣй въ истекающето уже шестмѣсечие ний сѣмъ лишили, споредъ тѣзи смѣтка, ония отъ нашитъ добри спомоществователи, — които при първата наша покана побрѣзяхъ да сѣ запишатъ отъ 1-й Юли за да прие- матъ листъвъ ний, а сѣ това да ни насър- чатъ изново въ трудното туй предприятие, — лишили сѣмъ ний отъ 4 броя, които не издадохъмъ въ разстояние на единъ мѣсецъ, въ който обстоятелствата ни накараха не- волю да сѣ почивали, като бѣхъмъ осъдени на прѣтѣшко млчание.

Като е извѣстна прочее причината на туй незастѣване на бройовѣтъ, ний тра- тилимъ надѣжда че тия наши добри спомо- ществователи, на които т.е. спомощество- ванѣто почнува отъ 1-й Юли, не ще бж- дѣтъ до толкова възискатели, щото да не- кажатъ отъ насъ непременно да имъ набавимъ йоще 3 или 4 броя, та тѣй да смѣтатъ първото си шестмѣсечие за свършено. Доста еж за насъ, мислимъ, огромнитъ ония раз- носки и зауби, които бѣхъмъ принудени да направимъ въ разстояние на туй злочесто за насъ време.

Умоляватъ сѣ следователно тѣзи наши спомоществователи, които сѣ сѣ записали отъ 1-й Юли и само за шестъ мѣсѣца, ако обичатъ и за напредъ да зематъ ли- стъвъ ний, да ни свѣтъ въ време, щото да не прекъсваме испращанѣто на листовѣтъ имъ.

Колкото за това дѣло неволю сѣмъ ний ли- шили отъ 3—4 броя въ истекащето уже шестмѣсечие, обичавали имъ сѣ че отъ 1-й Януария 1875 год. при другитъ улучшения които смѣтатъ да направимъ въ сѣдрѣжа- нѣто и разнообразѣто на «Напрѣдъкъ», йоще и да уюлимъ форматъ му, безъ да претендирвали за това да ни сѣ плаща нѣщо повече.

Н. Найденовъ.

13 Декемвр. 1874.

Единъ нашъ приятель, който по частка- та си работа отъ двѣ-три години насамъ е имълъ случай да обходи почти повечето главни градове и села изъ нашето отечество, да изучи разни мнѣния относително до вър- вѣжа на Черковнитъ ний работи и сѣ очитъ си да види, какъ сѣ извършватъ нѣкои работи по епархитъ — благоволѣтъ да ни съобщатъ тѣзи разни мнѣния, като е мѣдалъ да свѣтае кои сѣ и по-общи и по-прави, та да ги обнародуваме.

Истина е, че въ такива случаи мнозина търсятъ да подкрѣпятъ думитъ си сѣ по нѣколко каеви и да сѣ подписи, но, както виждаме отъ частното до насъ писмо на нашиятъ приятель, той е потърсилъ сила- та на писаното си въ точното и вѣрно изказанѣ на общото народно мнѣние, като е помислилъ, безъ сумнѣние, че истината е въ сѣстоианѣ да заличи хиляди подписи и пакъ да обори лошитъ напѣрения подъ кои- то стоѣтъ тѣзи подписи. Ето защо ний рѣшихъмъ да напечатати въ листъвъ си тѣзи разни мисли, изказани отъ нашитъ въ разни мѣста свѣтественици, безъ да издалъмъ да ги тѣмъ напълно сѣмъ сѣмъ нашиятъ убѣждения въ нѣкои въпроси, за повече отъ които, въпрочемъ, нашето мнѣ- ние е казано.

Общото мнѣние.

«Миналото ни трѣбва да ни рѣководи въ настоящето, и да ни служи като най- добрый урокъ за въ бж- дѣщото ни.»

Слѣдъ като сѣ прѣмисляхъмъ оиѣзи бур- ны и урачны вѣкове, въ които нашата черкова бѣше осъдена на грозны и же- стоки наказания отъ една черна и немил- достива сѣдба; слѣдъ като сѣ строши- хъмъ веригитъ, подъ угнетѣнѣта на коп- то най-священный и драгоцѣненъ залогъ отъ нашитъ праотци, свободата ни сѣ- вѣстѣта ни, бѣше похитѣнъ отъ рѣцѣтъ на едно чуждо духовенство, що за мно- го години сѣ налага безграничната власть и воля надъ насъ за сѣсипване на на- родността и вѣрѣта ни, на книжипната и лѣжкѣтъ ни; най-сетѣ, слѣдъ като бы- ло сѣдено отъ Провидѣнѣго да сѣ из- лѣе напусто смъртната онази чаша, коя- то рѣката на едно безпощадно кѣлъ чело- вѣчеството духовенство бѣше пригот- вила за да умрѣтъ черковата ни и да ѣмъ повали въ гроба на истѣнѣто; тога- ва, думамъ, въ честитото царуванѣ на Августѣйшій нашъ царъ Султанъ-Абдулъ Азисъ, Бѣлг. народъ бѣде честитъ и до- чечка да му сѣ повърхитъ историческитъ черковны права, да му сѣ възобнови са- мостоятелната черкова, да сѣ сѣдобѣ сѣ свое народно духовенство, сѣ своя Ек- зархѣя.

Години

то дипломатическо положение на империята, разсъждаващ твърдо хладнокрвно за него, и въ същото време горчиво нападат на френско-германската война. **ПОДЪ НАСЛОВЪ «ПЕЧАЛИ И ЗАГУБИ ОТЪ ФРЕНСКО-ГЕРМАНСКАТА ВОЙНА»** турският вестник «Медениетъ» въ листъ си отъ 2 Декемв. обнародува следующия членъ:

«Войната на 1870—71 не ползува Германия, но и само Франца не повреди. Отъ пръвъ погледъ са вижда напаста че Германия е изгубила нѣкоя полза, но ако земетъ предъ видъ че тѣзи държава изгуби хиляди работнически рѣцѣ, че много пострада нейното земледѣлие и промишленостъ, че спечели напаста петъ милиарда франка, но че силата на една държава състои само въ богатството на нейнитѣ подданни, че и самото присъединение на Азия и Лотарингия става постолна лъжа за Германия, като що е станало несправедно и вопреки желанието на населението, можемъ да кажемъ, че отъ войната на 1870—71 са ползували само Русия и Италия; защото първата безъ да прогнати, строи оковѣ, които я свързали, а втората като уничижи свѣтската властъ на Папата, сполучи желаното си съединение.

Напротивъ, оскорбениятъ отъ тѣзи война спали са само Франца, но и Турция, Италия и Папската държава; а отъ тѣзи послѣднитѣ най-малко оскорбена е Франца, защото тя, благодарение на промишлеността ѝ, може да поспри за малко време ранитѣ си; не с тѣй обаче и за другитѣ държави. Предъ войната, френското влияние беше са до толкова усилено, щото френскиятъ посланикъ въ Турция са обхождаше като единъ отъ върховнитѣ чиновници на държавата. Ослабна въистина туй влияние, следъ френско-германската война, но отъ друга страна и нѣкои точки отъ третата който порачителствуваше цѣлостта на Турция са уничижили, и следователно, и европейското равновѣсие са расклати въ вредъ на отоманската държава. Туй най-лесно може да са разбере, като сравнимъ политическото положение на Турция предъ войната съ настоящето.

Русия и предъ войната не беше приятелка на Турция, но нѣто пъкъ и Германия беше нейна искрена приятелка; вмѣсто тѣхъ ний имамъ Англия, Австрия и най-вече Франца, като най-вѣрна ограда за опазването на парижскитѣ трактати. А сега отъ една страна Русия и Германия си оставатъ същитѣ, а Отоманската империя изгуби съюзницѣ, навкито бѣхъ Франца и Австрия. Че и Англия не дава знакове за прѣнито си прѣтѣство.

Колкото голѣма и да са предположи една сила, никогъ не може та сама да защити правдината си; тя сѣбѣа голѣми затруднения за да одържи даже и най-яснитѣ трактати. Ако земетъ прочее предъ видъ горнитѣ, а въ същото време и изгубването на тронца съюзницѣ, можемъ лесно да разберемъ загубата, която претърпѣ нашата империя.

Истинитъ вѣстникъ въ листъ си отъ 4 Декемв. и съ насловъ «Крѣмската и френско-германската война» обнародува следующото:

«Има бойове, на които сѣдствително е позволено на народитѣ. А има други, които нѣмаатъ никакво друго сѣдствие освенъ потпунването на народнитѣ правдини. Крѣмската война влѣва въ първата категория, защото въобще та са счита като достоождителна война, но при всичко това тя даде и добри надѣждѣ за осигуряването на бѣдшето. На примѣръ, Крѣмската война ограничи завладѣвателнитѣ планове на Русия, като опредѣли источнитѣ въ-

просъ, който, като занимава токозъ време дипломатическия свѣтъ, видѣ са навкитъ утихналъ, а Европа навѣтръ равновѣсieto си и така са покровителствували правдинитѣ на народитѣ.

Но отъ войната на 1870 произлѣзе безпокойствие за бѣдшето; защото срѣщу ослепелата отъ тѣзи война Русия и видматая нейна съюзница Германия останахъ въ Европа Франция, Англия, Турция и до нѣдѣ Австрия, отъ съюзничеството на които можеше да произлѣзе равновѣсие. Но Франца като ослабна, Австрия като са приближи къмъ Русия и Германия, и Англия като пригърна политиката на неутралностъ, свѣтътъ остана на разположенето на двѣ сили държави, едната къмъ Сѣверъ а другата къмъ Сѣдъта на Европа. Тѣй що въ вѣкътъ въ който живѣемъ, нѣма нѣкоя веществена сила за пазене на народнитѣ правдини, а туй пазене надѣжи на равновѣсieto, сполучаването на което може докара важни смутове. Тѣзи наши размисления оправдава и самата история; защото, отъ какъ са почувствува развалянето му е докарало война, а войната — възстановление на равновѣсieto.

Водимъ отъ горнитѣ ний можемъ да осмислимъ войната на 1870, не само като че е повредила земледѣлието, промишлеността и търговията, но и че помрачи бѣдшето.

Крѣмската война разведри мрачнитѣ предѣли политическия небосклонъ на Европа чрезъ топовѣтъ, а френско-германската война го помрачи и пакъ излѣдо. Парижа ограничи една велика сила, която не мареше за правдинитѣ на народитѣ, а втората потъпка тия правдини и произведе една всепална държава. Първата основа едно равновѣсие, което опази мирътъ за много години, втората произведе безпокойственото за мирътъ. Първата роди една спогода, основана на колѣто бѣ умѣреността, втората произведе единъ трактатъ най-несправедливъ. Първата не присѣдши области вопреки желанието на населението, а втората постави народитѣ на Азия и Лотарингия противъ тѣхното мѣстѣ подъ яремътъ на друго правителство. Крѣмската война до нѣдѣ може да са сматри като международна, втората обаче е едностранчива. Вкратцѣ да кажемъ, крѣмската война не само ний добри сѣдствия, но бѣ и умѣренна, когато френско-германската нѣто добри сѣдствия ний, но нѣто умѣренна бѣ.

Крѣмската война е второ издание на битвата при Ватерло, защото, както онѣзи битва защити и опази правдинитѣ на народитѣ противъ еднитѣ завладѣтелѣ, тѣй и крѣмската война ги защити противъ една държава.

Истина е че френско-германската война прилича на славнитѣ Бонапартови битви, но разликата е въ това че, онѣя битви родихъ единъ Наполеонъ I, а френско-германската война роди тронца Наполеонивъ първи.

Като дойдемъ въ вѣтрѣшитѣ и частни въпроси, ний исповѣдуваме че особено привлече вниманието ни единъ членъ на «Медениетъ» за гражданскитѣ чиновници.

«Нѣма никакво сумѣние, пише «Медениетъ», че благоденствието на една държава зависи отъ нагласяването на правителствената машина, защото та може да умножи средствата за употребѣта на една държава; но нагласяването на тѣзи машина изисква естествено да бѣдѣтъ чиновницитѣ способни.

Отъ Танзилата, който праведно може да са сматри въ Турция като начало на приемането на новѣшната европейска цивилизация, основа са за военнитѣ клонъ едно твърдо здание, което осигувано изъ день въ день чрезъ нови у-

ше са увъртате въ това. На 1851 тука въ Одринъ е направено отъ родолюбивитъ наши съотечественици Найдънъ чорбаджи изъ Коприница едно българско училище и оздравено съсъ всичкитъ му за поддържане доходи, подиръ смъртта му на скоро неговитъ Душеприкипници сѣ могли отъ неговото завѣщане да направятъ и друго едно дѣвическо училище не далече отъ онова за момчетата, споредъ както са вижда и до днесъ по спазенитъ напѣси; но ето днесъ въ едното отъ тѣзи двѣ училища са учатъ грцкитъ дѣвойчета, а въ другото, въ което изначало е имало до 100 и прѣкъ до 150 Българчета да се учатъ български, сега то вишено отъ всичкитъ сѣ доходи за поддържане едва са достигава отъ 10-15 дѣна. Какъвъ упадѣкъ и въ колко прѣше!

Прѣди проглашеніето на схизмата, тука, освѣнъ въ българскитъ православна и униатска църкви що сѣ въ Киришханата, чело са е по български отъ единъ стражъ и въ църквитъ на Кайкѣтъ, въ Св. Петка на Божегробскитъ метохъ, и въ църквитъ на Свръжъ мегданъ и на Кумъ махмѣ, а сѣга сѣ четѣ български само въ Киришханата въ църквитъ! Прѣди двѣ години доше тука въ Одринъ е имало българско читалище което е брояло до 80 члена и е поддържало българско училище въ Кайкѣтъ, дѣто сѣ са събрали повече отъ 100 дѣца български, а сега токо кажи че читалище не сѣ съществувало, и училище въ Кайкѣтъ нѣма никакво.

И тѣй, сега всичко що остава по което да личи че има Българи въ Одринъ е до 300-400 души чисто български по краищата на градъ, до 2-300 къща въ които бащицѣ сѣ Българи а дѣцата Грци и нѣколко стотинъ йоме които помнятъ че бащицѣ имъ били Българи; една църква въ Киришханата дѣто сѣ четѣ български и до нѣкъ една къща сѣ кирия държана, въ която са учатъ български до 25-30 Българчета; едно училище българско въ Кадето, въ което са събиратъ едва 20-25 ученица отъ Одринъ, и една къща сѣ кирия въ която живѣе едно духовно лице като прѣстѣтелъ на черковна българска община въ този градъ, съставена повече за нуждитъ на Българитъ отъ селата на Епархията, отъ тѣхъ и поддържана, — община доброжелателна на истина, но лишена отъ инициативни хора п неспособна да прѣдприеме и да изврши нищо отъ онова което е необходимо за развитие и унагрѣждане на българщината и въ градътъ както и по селата.

Съ моето въ този градъ пристѣганіе азъ са помѣняхъ да галанизирамъ ако е възможно този мъртъвъ трупъ на българщината въ Одринъ, и при всичко че усилията ми за оттавяне на българско дѣвическо училище въ Кадето, както и на малко училище въ Кайкѣтъ, и друго пакъ въ Свръжъ-мегданъ за Българчетата отъ тази махала, и за селечетата отъ Епархията не са увѣнчани съ сполука, азъ не съмъ са отчаялъ и на дѣтъ са да сполуча; но за зѣла молъ честь и на Одринци, мои нѣкопчати расправи на отглаголитъ отъ дѣтелното участие и сѣлованіе на това прѣдприятіе, а отъ друга страна сякашъ че фатално нѣкое злокобство прѣсѣлауна съживяваніето на българщината отъ нѣкое врѣме на самъ, тука въ този градъ.

Но при всичко това, ако би на послѣднитъ приключения и на моето безучастіе да са осушатъ и тѣзи послѣдни усилия, питање са ражда: трѣба ли да са напусне вече или трѣба да са помѣнятъ йоме, и какво трѣба да направимъ за да поддържимъ и да не оставимъ да угасне съвѣтъ огнището на българщината въ Одринъ.

— Е, хайде да видимъ, какво ще бѣде пакъ. Казвай!

— Двама сѣ но и тѣ никакъ да не бѣхъ, проговори Петко. Хаджи Велко и хаджи Цончо сѣ сторили да одержатъ кожата на сиромашта. Не може вече да са търпи. Ако са оставили да ни вздѣтъ лавонитъ и таксиларитъ на свети влада, то да търпимъ ли и пакоститъ на тѣзи чорбаджии.

— Пакъ за тѣхъ, продума Драгию, като виждаше че сѣ весело подгавряне пѣма да го бѣде. Оставъ са отъ тѣхъ, ажалъмъ, какво? Белкимъ мислишъ че ти ще ги поправишъ?

— Това не е приказка; белкимъ ще ги поправишъ? А нема не ти сѣ свидни тѣзи наши сѣбратия селени, които имъ сѣ станали като вѣчни робове? Знаешъ ли че прѣзъ господскитъ празници пе единъ не двама клетници лежатъ въ халусъ, защото не платили лихвата на

За това ний ще поговоримъ въ другъ единъ членъ.

Н. Р. Славейковъ.

Дописки на «Напрѣдъкъ»

Цариградъ, 9 Декем. 1874.

Вчера посетихъ Сръбно-Село и научихъ една новина отъ най-интереснитъ. Недѣйте си помисля че ще бѣде пакъ за нѣкое проишение до Епархията, за нѣкой оставка на събѣтницъ или пъкъ за преставианіето на нѣкой владика. Не! тозъ пътъ азъ ще ви са похваля; ще ви са похваля токозъ повече защото предметъ подбѣнъ на този, върху който имамъ да ви кажа нѣщо сега, първи пътъ ми са пада да до-сѣгамъ съ своето незнѣстѣно и скромно перо. Но що думамъ? Не само азъ, но и нѣкой български публицистъ, или кой вѣстникаръ български не е билъ честитъ да пише за едно подобно евѣнне отъ народния ни животъ въ Столицата.

Да! то е цѣла истина че нѣкой не би помислялъ прѣди нѣколко години какъ ний Цариградскитъ Българъ ще можемъ да стигнемъ до тамъ, щото да видимъ макаръ и малобройния но все отбора нѣженъ нашъ полъ въ Столицата да показва значителенъ бѣдъ на едно движение къмъ подобрѣваніето ни. А то е вече фактъ. Красниѣ българскитъ полъ въ Столицата не сѣдѣ много ще има, както на увѣриватъ една дружина, на която цѣлѣта щѣла да бѣде надзираваніето и подобрѣваніето на тукашното дѣвическо училище. При това нѣкой прилагатъ че са земадо прѣдъ видъ щото тѣзи дружина да пздава и едно повремено списание, или ако щете, повременни книжки по дѣлата на Дружината си.

Когато научихъ тѣзи свѣдѣнія, азъ усѣтихъ едно твърдѣ голямо душевно удоволствие. Какво по прекрасно, по великодушно, по похвално отъ идеята на нашитъ почтасани госпони и госпоницѣ тукъ, дѣто да употребятъ една частъ отъ свободното си време въ спомоганіе на гражданата задача, която предѣжи да изпъл

учителка, казана от общината ни по телеграфа от Пловдив да дойде в градът ни, да учителиства; и наистина тя учителиства на крадливият кон в *Ююю-Мамта Хам*, гдето общината и назави място, в което да сядва лангиста си, до гдето са обичае българският Силлогос в градът Ви, че ще и придаде още 40 лпри, както горь казахми; в прогивен случай ти (общината) има да постъпи и с учителката, както гостъпи, не пръди много, и с Г. Папучела, когото бше условил за учител, а отсложни, за да ни набави друг, който да учи дѣцата ни, както горь казахъ, на гръцки и влашки. Забрахми да питам таз община, да ли новият ни Учител не знае и арнаутски? Защото п това ни тръбува!

Един Арнаутофил.

ПОЛИТИЧЕСКИ НОВИНИ.

ГЕРМАНИЯ.

Сждбата на Г. Ариима. — Обвинен граф Ариимъ въ това дѣто е спотайлъ нѣкои документи, които германската канцелария сматра като че правятъ една частъ отъ архивитъ на германското посолство въ Парижъ, а които Г. Ариимъ сматра като прости писма и пмуши частенъ характеръ и които той има право да поиска назадъ като лично свое притежание — работата са отнесе на надлѣжното въ Берлинъ сждилище и сждбата почна на 9 Декем. (и.) Сждъ прочитането на обвинителнитъ рапортъ послѣдува дълга и силна борба между държавнитъ пълномощникъ и защитницъ на Г. Ариима за компетентността на берлинското сждилище. Тука не щемъ да излагами подробно какъ защитницъ на Г. Ариима доказваха че туй сждилище не е компетентно да пзида тѣзи работи и какъ пълномощникътъ на канцеларията доказваше противното, ще кажемъ само че сждилището отблъсна искането на защитницъ. Тогава председателътъ попита обвиняемия, познавалъ ли себе си виноватъ или постыжливъ въ противното. Г. Ариимъ отговори както и по-предъ, че нѣкоп отъ изгубенитъ писма държи у себе си, защото ги счита за свои, а другитъ какво сж станали нищо не знае. Сждъ това са испитахъ двамата отъ по горнитъ чиновници въ министерството на външнитъ работи, които сж въщи въ работитъ и които сж кметва подвърдихъ начинътъ по който то са испращатъ и приематъ общитъ документи, кога тѣ и какъ носятъ нумерата на протоколътъ, какъ са употребява сдържането нѣ въ книгитъ и прч. И тѣй преминъ тойз денъ. На утрѣтѣ сждбата почна пакъ. Излишно е може би да са каже, че слушателъ имаше твърдъ много а най вече аристократи и господа. Този денъ преминъ почти въ общи нѣкои запитвания отъ страна на председателя за секо отъ реченитъ изгубени писма. Г. Ариима зашпачаватъ три отлични адвокати, Мунгелъ, Докхоръ и прочутиятъ законовдець и професоръ въ Мюнхенскитъ университетъ Г. Хонпендорфъ, който до тогава (10-й Декемвр.) ише не бше говорилъ. По новитъ германски вѣстници ще ни дадатъ свѣдѣния и за отговоритъ на защитницъ, които за много причини сж не-маловажни. Предъ това обаче телеграфътъ извѣстива че наказателното въ Берлинъ сждилище пздало вече своето рѣшение, и графъ Ариимъ, бившиятъ германскитъ посланикъ въ Парижъ са осднлъ на тримѣсеченъ затворъ.

СЪЕДИНЕНИТЪ ШТАТИ.

Председателътъ на Съединенитъ Шати въ Америка помисля въ изложението си предъ народното събрание за Куба и Испания. Ето тѣзи частъ отъ изложението въ които са говори за въпросътъ на Куба:

«Жалостното съблѣване, което почна въ Куба, слѣдува, и въ нищо не са е пзмѣнило. Продължението на праждебитъ дѣйствиа въ единъ периодъ отъ шестъ години показва важността на характера нѣмъ. Упорито съпротивление на възстановителитъ и лична слабостъ на Испания за покоряването нѣмъ не могатъ да са замѣчатъ. Може би тѣзи обстоятелства да докаратъ намѣсването на другитъ сили. Злочеститъ партии които раздиратъ Испания вътрѣшно привличатъ предъ всички напаста симпатия; и нѣй можеатъ да ги заематъ като причина на това дѣто са губи време въ преговоритъ, на които по скорошното рѣшение очакваме. При всичко това обаче нѣй сж запазвами правото да направимъ по послѣ съобщения за това на събрането. » Споредъ «Таймсъ», генералъ Грантъ е искалъ съ тѣя думи да предкаже една война. Но той са лже, казва тойз листъ, ако мисли че тѣя думи сж въ състояние да отвлекатъ вниманието на държавата отъ вътрѣшнитъ работи, што да са избере и пакъ за председателъ, за което той вече не трѣбва никакъ да са надѣва.

ЯПОНИЯ.

Помнитъ нашитъ читатели че споредъ единъ телеграмъ отъ 6/18 Авг. Китайцитъ бѣхъ поискали отъ Япония да испразни Формоза най късно до три мѣсеца. Въ случай на отказване, предвиждаше са война.

Сега единъ телеграмъ изъ Хонг-Конгъ извѣстива че Японцитъ напустили Формоза, но не казва съ какви условия Китай е придобилъ испразненето, което дава край на една расправа, продължението на която можеше да докара въ неприяно положение мъртъ на крайнитъ Истоки.

КНИЖЕВЕНЪ И НАУЧЕНЪ ОТДѢЛЪ

— 0 —

* * * **НАШЪ ПРИТЕЛЪ**, книга за учене въ училищата и въ книги, превелъ Никифоръ П. Константиновъ: Книгопродавница Мочилова въ Търново и въ Руссе 1874.

Ето една отъ онѣзи най скороиздани български книги, които правятъ честь и на преподача за труда му и на книгоиздателя за побързаността да и издава на бѣлъ свѣтъ! Г-нъ Никифоръ П. Константиновъ е единъ отъ онѣзи български учители, които многогодишния опытъ е изучилъ на потребитъ, шо изватъ нашитъ училища. Неговата книга «Нашъ Прителъ» за която и други нѣмъ казахми нѣщо въ «Напрѣдътъ» доказва най добръ познанието на нашитъ думи.

Всѣки който е видѣлъ «Нашъ Прителъ» на български, всѣки който го е поразорилъ само ако не и внимателно прочете и разсудилъ, всѣки най-подиръ, който сжди право ще са съгласи съ насъ, че тѣзи книга е една превесходна читанка за нашитъ училища и за въ хили.

Да хвалимъ и да препорѣчваме това което заслужа похвала и препорѣка, споредъ насъ, не само о добро но ише и длъжностъ на авнитъ органи. И нѣй исплзваемъ единъ длъжностъ като кажемъ на нашитъ учители че «Нашъ Прителъ» на Г. Константинова заслужа да са гуди на едно първо място по между най-